STAR WARS®

SITH - TRIBUL PIERDUT

PURGATORIUL

JOHN JACKSON MILLER

JOHN JACKSON MILLER

STAR WARS

SITH – TRIBUL PIERDUT

PURGATORIUL

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

John Jackson Miller
Lost Tribe of the Sith - Purgatory
2010

JOHN JACKSON MILLER

John Jackson Miller (n. 12 ianuarie 1968) este autor american de science-fiction, scriitor de benzi desenate şi comentator. Şi-a petrecut întreaga viaţă cufundat în lumea fanteziei şi a science fiction-ului. Este cunoscut pentru lucrările sale Star Wars, inclusiv bestsellerul Star Wars: Knight Errant, Star Wars: Lost Tribe of the Sith, seria sa de cărţi electronice cu peste un milion de descărcări.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Cu 3.960 de ani înainte de Bătălia de la Yavin

După-amiaza lor începuse la fel ca întotdeauna. Grebla căzu, săpând şanţuri ordonate în noroiul negru. Ridicând-o, cel care o mânuia o coborî din nou, împărţind cu grijă brazdele. Ori Kitai îl privea de peste gardul viu. Tânărul fermier era atât de încet în mişcări. Grebla, un mariaj neconsistent dintre lăstari de hejarbo şi un ciob de cremene, despărţea totuşi cu uşurinţă solul bogat. Dar Jelph din Marisota părea că nu se grăbeşte – la munca pe care o făcea acum sau la orice altceva.

Cât de monoton trebuie să fie, gândi Ori. Toată ziua, zi de zi, bărbatul cu pălărie cu boruri de paie se ocupa de îndatoririle sale, neavând unde să meargă sau prieteni pe care să-i vadă. Satul lui de baştină lui se afla singuratic la o cotitură a Râului Marisota, departe de majoritatea centrelor culturii Sith de pe Kesh. Nu exista nimic altceva în amonte, decât vulcani şi junglă; nimic altceva în aval decât oraşele fantomă ale lacurilor Ragnos. Nu era o viaţă pentru un om.

— Lady Orielle, spuse Jelph, scoţându-şi pălăria.

Părul nisipos îi atârna într-o împletitură lungă în afara gulerului bluzei sale îmbibată de transpiraţie.

— Doar Ori, spuse ea. Ţi-am spus de zeci de ori.

— Şi asta înseamnă zeci de vizite, spuse el cu accentul acela ciudat al său. Sunt onorat.

Femeia zveltă, cu păr castaniu, se plimba de-a lungul gardului viu, aruncând priviri spre muncitor. Nu avea niciun

motiv să ascundă de ce încă venea aici – nu acum, având în vedere că viitorul familiei ei era pe cale să fie asigurat. Ori putea să facă orice voia. Şi totuşi, în timp ce păşea prin deschiderea din gard spre poteca cu pietriş, ea se simţi din nou sfioasă şi de cincisprezece ani. Nu se simţea ca un *Cavalerist* al Tribului Sith, care avea cu zece ani mai mult.

Cu ochii căprui privind spre pământ, chicoti în sinea ei. Nu exista niciun motiv pentru a fi modestă. Ori purta uniforma neagră a rangului ei. Jelph purta cârpe. Ea trecuse testele de ucenicie pe terenurile palatului, de-a lungul glorioasei promenade parcurse de Marele Lord Korsin acum mai mult de un mileniu. Casa lui Jelph era o colibă, proprietatea lui fiind mai puţin o fermă decât un depozit pentru solurile fertilizate pe care le punea la dispoziţia grădinarilor din oraşe.

Şi totuşi, bărbatul avea ceva ce nu întâlnise niciodată la vreun alt om: nu avea nimic de dovedit. Nimeni din Tahv nu se uitase vreodată direct la ea. Nu chiar. Oamenii aveau întotdeauna un ochi aţintit asupra a ceea ce putea însemna pentru ei conversaţia avută, asupra modului în care putea să-i ajute mama ei. Jelph nu avea gânduri de avansare. La ce ar fi bune astfel de gânduri pentru un sclav?

Lăsând jos grebla, Jelph ieşi din noroi şi scoase un prosop de la curea.

— Ştiu de ce eşti aici, spuse el ştergându-şi mâinile, dar nu de ce eşti aici *astăzi*. Care este marea ocazie de data asta?

— Ziua lui Donellan.

Jelph o privi fără expresie.

— Tocmai asta, dintre toate sărbătorile tale Sith?

Ori îşi înclină capul în timp ce îl urma în jurul colibei.

— Şi tu ai fost odată Sith, ştii asta, nu?

— Asta îmi spun ei, spuse el, aruncând prosopul deoparte. Ateriză într-o găleată de pe pământ, care nu se afla în raza vederii lui. Mă tem că noi nu cultivăm prea mult memoria ancestrală în zonele acelea îndepărtate.

Ori zâmbi. Era atât de erudit, pentru o persoană de condiţie joasă. Jelph cultiva multe lucruri, dincolo de poteca unde îşi lăsase ea uvakul la păşunat până când trebuia să zboare din nou. În spatele casei, după micile movile de lut de râu pe care le tranzacţiona cu Keshiri, păstra şase spalierele cu cele mai frumoase flori de dalsa pe care le văzuse ea vreodată.

La fel ca şi coliba şi grebla, spalierele erau realizate din lăstari de hejarbo legaţi laolaltă – şi totuşi alcătuiau o imagine care rivaliza cu minunile horticole ale Scaunului Înalt. Şi asta aici, în spatele colibei unui sclav, aflată în mijlocul a… nimic. Luând lama de cristal pe care i-o oferise ea, fermierul cu ochi căprui începu să-i taie exemplarele pe care şi le alegea.

Ca de obicei, ele vor decora urnele de pe balconul mamei ei la petreceri.

— Deci, evenimentul acesta al tău. Ce este? Făcând o pauză, se uită la ea. Asta dacă vrei să-mi spui.

— Primul copil al lui Nida Korsin s-a născut acum o mie de ani, mâine.

— O, spuse Jelph în timp ce tăia. A devenit cumva Mare Lord sau ceva de genul acesta?

Ea zâmbi.

— Oh, nu.

Domnia lui Nida Korsin iniţiase o epocă puternică şi glorioasă pentru Sith, îi explicase ea. Donellan ştia că tatăl său, Lordul Consort, va fi omorât odată cu moartea lui Nida. Era în testamentul lui Yaru Korsin. Dar aşteptase prea mult timp pentru a acţiona. Singurul fiu al Nidei murise bătrân, aşteptându-şi şansa de a se ridica la putere. Acesta fusese sfârşitul unui sistem dinastic; ca urmare a morţii lui, Nida – rămasă fără urmaşi – instituise succesiunea pe baza meritelor.

— Deci tipul acesta a eşuat şi acum are propria lui zi?

Celor din Sith le plăcea mesajul poveştii lui Donellan, îi spuse ea. Mulţi Sith aveau răbdare în orchestrarea ascensiunii lor, dar era posibil să devii prea răbdător.

— Ziua lui Donellan se mai numeşte şi *Ziua celor Deposedaţi*. Şi gândeşte-te la asta, spuse ea, admirându-i braţele musculoase prin mânecile ridicate. Are Tribul vreodată *nevoie* de o cauză pentru a celebra?

El râse o dată, un chicotit gutural care o făcu pe Ori să zâmbească.

— Nu, cred că nu, spuse el. Cel puţin îi păstrează ocupaţi pe cei cre au meseria mea.

Cei şapte Înalţi Lorzi încercau întotdeauna să se-ntreacă reciproc în decorarea lojilor lor la jocuri. Devenind responsabilă cu decorarea lojii mamei ei acum opt luni, Ori aflase despre Jelph şi grădina sa secretă de la una dintre florăresele Keshiri

din Tahv – chiar dacă indirect. Simţind minciuna când Keshiri susţinuse că florile îi aparţineau, Ori o urmări într-o zi pe uvak. Deoarece fiarele zburătoare încă le erau interzise Keshirilor, florăreasa călătorise pe jos pentru a întâlni o caravană de căruţe care aduceau îngrăşământ din Marisota. Îl găsise pe Jelph – şi apoi îl găsise iar şi iar, de mai multe ori, cu excepţia cazurilor în care era plecat pe pluta sa, sus în junglă.

Jungla. Ori privi peste spalier spre dealurile verzi, care urcau spre vârfurile mocnite dinspre est. Nici măcar Tribul nu urcase vreodată în acea încurcătură de tufişuri şi frunze atârnătoare.

— Nicio persoană sănătoasă la cap *nu ar trebui* să meargă acolo, îi spusese Jelph. Dar ceea ce aducea înapoi pe barja lui mică era secretul succesului său horticol – şi succesul tuturor clienţilor săi. Până când ajung inundaţiile în aval, îi explicase el o dată, săpând cu mâinile într-o movilă de pământ, se pierd o mulţime de nutrienţii.

Ori rămăsese trează nopţi întregi, imaginându-şi-l pe bărbat afundat până la talie într-un pârâu întunecat de munte, încărcând nămolul în şlep.

Era o aiureală. Un exces hedonist. Dar ea era Sith, nu? Pe cine altcineva mai putea să placă?

Îngenuncheat, el aranja frumos ceea ce tăiase pe o cârpă drapată întinsă pe pământ. Mâinile mari, pătate de murdărie, lucrau cu o blândeţe surprinzătoare, îndepărtând mugurii care nu înfloriseră. Jelph se uită la ea atent.

— Ştii, îţi pot oferi numele clienţilor mei aflaţi mai aproape de Tahv. Îşi cresc plantele în acelaşi sol.

— Ale tale sunt mai bune, spuse ea.

Măcar asta era adevărat. Poate pentru că florile creşteau pur şi simplu mai bine în aerul aflat mai aproape de solul lor natal. Poate pentru că era munca unui om, nu a unui Keshiri. Sau poate pentru că era *acest* om. Când îl cunoscuse, crezuse că Jelph devenise sclav de curând. Niciun alt muncitor pe care-l întâlnise, om sau Keshiri, nu avea vocabularul lui. Trebuia să fi *fost* cineva înainte, atunci când se afla în oraşele Sith. Dar el îi răspunsese fără ezitare:

— Sunt un nimeni. Nu am mai *cunoscut* pe nimeni înaintea ta.

Se născuse în sclavie şi acolo rămăsese. El şi orice alţi copii ar fi putut avea vreodată. Clasa sclavilor umani se dezvoltase la scurt timp după încheierea liniei Korsin. Deşi mulţi dintre descendenţii celor de pe *Omen* erau sensibili la Forţă, cei care nu erau îşi formaseră propria pătură socială aflată sub cei care îl slujeau pe Marele Lord. Membrii liberi ai Tribului, această armată de voluntari, ajutaseră la menţinerea sub control a Keshirilor, care deveniseră pătura de jos, productivă. Dar când vreun cetăţean Sith era condamnat de un Lord, dreptul din naştere se putea pierde pentru totdeauna. Jelph din Marisota nu avea nume de familie pentru că tatăl său nu avusese vreunul pe care să i-l dea. Era mai bun decât un Keshiri – ea nu ar lăsa *niciodată* pe vreunul dintre iobagii cu piele purpurie să o strige pe numele ei mic – dar numai pentru că era om, nu pentru că era Sith. Jelph le datora fidelitatea şi slujirea celor din Sith, dacă ei ar dori asta, dar numai Ori venise vreodată direct la el pentru ceva anume.

Ce risipă, gândi ea, admirând atât muncitorul, cât şi munca lui.

— Ştii că mama mea este un Înalt Lord.

— Ai menţionat-o.

— Este puternică, dar tradiţiile sunt atât de puternice, spuse ea. Este păcat că nu există nicio cale pentru a te întoarce.

— Nu *am fost* niciodată acolo, spuse el. Şi ce aş putea face în Tahv? Nu m-aş putea potrivi între oamenii tăi frumoşi.

Uitându-se la ea, îi făcu cu ochiul. În lumina soarelui, ea putea vedea cicatricea lungă şi colorată care pornea din dreapta obrazului spre gât. Uneori îşi închipuia mai degrabă că o primise într-o mare bătălie decât într-un accident agricol, cu ani în urmă. Dar avea dreptate. Chiar dacă ar avea un nume, desfigurarea lui ar face ca el să nu fie potrivit în Trib.

Jelph se ridică brusc.

— Ai de gând să le aduni odată, spuse ea, cu ochii pendulând între el şi flori.

— De fapt, am ceva pentru tine, spuse el, arătând cu degetul mare în spatele lui. În cinstea *Zilei* tale *a Deposedării*.

— Este *a celor Deposedaţi*.

— Îmi cer iertare.

El o conduse în fermă, mai departe decât fusese ea vreodată, trecând de movile până la o structură pe care o mai

văzuse doar de pe cer. Situată lângă malul râului, coliba era mai mare decât locuinţa lui şi de două ori mai înăltă. Ori se îngălbeni.

— Ce ai acolo? Miroase urat!

— De obicei, gunoi de grajd. Uvakii sunt destul de înalţi, spus el, apropiindu-se de uşa închisă cu bară. Fiind odată staul pentru ocupantul anterior care ar fi putut avea un uvak, acum îi oferea un loc protejat de vânt pentru a depozita grămezile de bălegar de care avea nevoie pentru a-şi fertiliza solul. Nu vrei să fii în preajmă atunci când am depozitate toate chestiile alea.

Deschise uşa.

— Sunt sigură că nu *ăsta* este darul tău pentru mine, spuse ea, încruntându-se şi acoperindu-şi nasul.

— Sigur că nu. Băgă mâna pe uşă pentru a lua un jug cu aspect ciudat. Este ceva la care lucram. Am întins nişte piei de burduf şi le-am ataşat la un ham de uvak. Echilibrând curelele centrale pe mâini, îi arătă cum atârnau desagele lungi pe ambele părţi. Întotdeauna a trebuit să zbori înapoi cu florile într-o cârpă umedă. Cu astea, le poţi căra normal – şi nu vei mai fi leoarcă când vei ajunge acasă.

Ori deschise ochii larg, chiar în timp ce el închidea uşa locului cu miros rânced.

— Ai făcut asta pentru mine?

Jelph se uită în jur.

— Hmm. Nu-l văd astăzi, aici, pe Marele Lord, aşa că... sigur. Cred că este pentru tine.

Mergeau înapoi de-a lungul malului râului, trecând pe lângă mica bărcuţă plată legată la mal. Revenind de la păscut, Shyn, uvakul lui Ori, veni de sus şi se aşeză într-o poieniţă. Jelph se îndreptă cu paşi siguri spre animal şi ridică jugul peste rama sa piele. Se potrivea perfect. Shyn, care de obicei nu suporta pe nimeni altcineva, dădu din cap pasiv. *Ăsta este motivul pentru care vin aici,* gândi Ori. Viaţa la curte era crudă – luna asta, mai mult decât oricând. Dar cei mai mulţi erau motivaţi nu de pofta de putere, ci de teama de a nu-şi pierde puterea pe care o aveau. Acest omul nu avea nimic şi nu se temea de nimic.

Mama ei avea un nume pentru asta: *Încrederea celor Fără Speranţă*.

Jelph umplu parţial pieile cu apă şi apoi puse florile în interior. Shyn arăta acum ca un animal de paradă, împodobit cu

flori. Asta putea fi o idee pentru cândva, gândi Ori – dar nu pentru mâine. Ea îl privi cum fixa vârfurile pentru a proteja bobocii.

— Iată. Potrivite pentru Marele Lord.

O ajută să urce pe uvak.

— Jelph, spuse ea, privindu-l. Cu ceea ce poţi face, ar trebui să-i înveţi pe Keshiri cum să cultive plante. Nu să le vinzi *murdărie*.

— Fii atentă, spuse el, arătând spre hambarul cu bălegar. Viaţa mea stă în *murdăria* aceea. Îl bătu pe Shyn pe faţa sa lungă şi se întoarse spre barca sa plată, care sălta pe apă. Şi poate că nu sunt bun să fac parte din Trib, dar cel puţin *am* o navă. Râse. Aşa cum este!

Capitolul 2

Sith chiar *aveau* o navă, Ori ştia asta, dar nu o văzuse niciodată. Nimeni în viaţă nu o văzuse. Unul dintre ultimele acte ale lui Yaru Korsin a fost să îndepărteze pe toată lumea din refugiul de pe masiv, la Tahv, unde noii veniţi se puteau extinde ca număr şi influenţă. Sentinele aeriene protejat încontinuu Templul sfânt şi interzis de violatori – Sith sau de altă natură. Dar muntele fusese întotdeauna vizibil pe deasupra inutilelor ziduri de protecţie ale lui Tahv, ca o amintire a originii lor stelare.

Ori putea vedea clar vârful din noul compartiment de lux al mamei sale din Korsinata. Punţile multiple ale stadionului se ridicau deaupra terenului pentagonal de joc, cu secţiunea Marelui Lord mai înaltă decât toate. Chiar în dimineaţa aceea, mamei lui Ori i se acordase o secţiune râvnită de pe stadion, lângă Marele Lord, al cărui balcon avea vedere întotdeauna spre Templu.

— Mai aproape de stele, îşi spuse Ori în barbă. *Mergem în sus.*

Ea studie orizontul. Acolo, la kilometri distanţă, *Omen* stătea în clădirea care o proteja, aşteptând ziua în care Sithul venea după tribul său pierdut. Dar nu venise nimeni şi puţine explicaţii pentru acest motiv erau atractive. Legendarul Lord Sith Naga Sadow i-ar fi găsit până acum, dacă ar fi câştigat războiul. Dacă Sithul şi Jedii s-au distrus unul pe celălalt, nimeni nu va mai putea veni vreodată.

Şi dacă au câştigat Jedi? Aşa cum o făcuse la fermă, Ori se îngîlbeni doar gândindu-se la asta. Ştia ce erau Jedi doar de la profesorii ei, care păstraseră vii poveştile. Ori ştia suficient cât să-i urască pe Jedi şi tot ceea ce reprezentau ei. Slăbiciune. Milă. Negarea de sine. Descoperirea de către Jedi ar fi o soartă crudă, într-adevăr. Dar cel mai rău lucru despre trecerea timpului era realizarea că, în încercările lor de a părăsi planeta, aceiaşi pionieri de legendă de acum un mileniu risipiseră majoritatea resurselor care ar fi putut ajuta acum Tribul. Fuseseră recuperate o mulţime de cristale Lignan de pe *Omen*,

dar ele erau bune pentru săbiile de lumină şi nimic altceva. Şi orice înţelegere a modului în care funcţiona *Omen* dispăruse; acum era de competenţa savanţilor care nu mai aveau acces la navă. Numai Marele Lord putea inversa interdicţia lui Korsin şi să readucă ochii Tribului către spaţiu.

Nu ar fi *acest* Mare Lord, cel mai mare nimic care putea deţine această poziţie. Ori începu să fiarbă în timp ce se uita la băbătia ofilită din loja ei împodobită. Lillia Venn se legăna pe tron, mâna ei neputincioasă mişcându-se complet aiurea faţă de ritmul muzicienilor care cântau mai jos. Marele Lord Venn fusese o alegere de compromis, cu un an mai devreme, când ceilalţi şase Înalţi Lorzi nu s-au putut pune de acord asupra unui nou lider. Fiind cel mai bătrân Înalt Lord de douăzeci de ani încoace, Venn trecuse dincolo de frică; nimeni nu-şi închipuise că va rezista.

Partidele politice rivale, deosebite de eşarfele roşii şi aurii pe care le purtau, i-au jurat fidelitate femeii în timp ce continuau să-şi urzească următorii paşi. Acest Mare Lord era un cadavru care îşi aştepta sfârşitul.

— Nu uita să saluţi, dragă.

Ori se uită în ochii întunecaţi ai Candrei Kitai. Plină de viaţă la cei cincizeci de ani ai ei, cel mai nou Înalt Lord se apropie de balustradă, se întoarse în primul rând spre loja regală şi se înclină. Când Marele Lord nu îi răspunse, chipul Candrei se încordă atât de tare, încât Ori se temu că ar putea crăpa.

— Uşor, mamă, spuse Ori. Aşa cum mi-ai spus, este ziua noastră cea mare.

Cu câteva luni în urmă, mama lui Ori luase locul lui Venn printre cei şapte Înalţi Lorzi, devenind instantaneu cea de-a doua persoană ca importanţă din Trib. Păstrându-şi secrete preferinţele privitoare la fracţiunile rivale, Candra devenise un fel de arbitru: cea care putea selecta în cele din urmă succesorul bătrânei lidere. Recunoscând noua importanţă a Candrei, Venn îi acordase secţiunea din apropiere, aflată chiar şi în raza vizuală a ochilor ei slabi. Dacă era tratată cum trebuie, Candra putea să-i ţină blocaţi la nesfârşit pe ceilalţi Înalţi Lorzi, respingând toate provocările.

Şi apoi? *Cine ştie,* gândi Ori. *Până la următoarea zi a lui Donellan, am putea ajunge în loja regală.* Proprii ei rivali din

conducerea *Cavaleriştilor*, fraţii Luzo, o flancau pe Marele Lord. Perechea cu piepturi ca un butoi se uitară înapoi la Ori, abia ascunzându-şi dispreţul. Probabil enervaţi gândi ea, pentru că ăsta era singurul moment în care nu o vor putea sabota. O supravegheau de luni de zile, dornici să profite de orice scăpare a ei. Cu ceva noroc, sfârşitul lui Venn va fi şi sfârşitul neamului Luzo, de asemenea.

— Ai grijă, dragă, o îndemnă Candra, citindu-i gândurile. Astăzi suntem cu toţii prieteni.

Cel mai nou Înalt Lord se întoarse şi dădu din cap către liderii celor două facţiuni rivale, aşezaţi în lojile lor obişnuite roşii şi aurii. Înalţii Lorzi Dernas şi Pallima erau la fel de importanţi pentru ea ca şi Marele Lord – şi ea, pentru ei.

— Prieteni. Desigur, îşi dădu Ori ochii peste cap.

— Dar loja noastră arată minunat. Ai făcut o treabă bună, din nou.

Amintindu-i-se, Ori îşi îndreptă privirea spre ceva mai plăcut – florile de dalsa, proaspete şi pline de viaţă pe balcon. Se putea ca Jelph din Marisota să nu apară niciodată aici, dar cel puţin o parte din el făcuse această călătorie.

De jos se auzi un tunet. Ori se uită în jos pentru a-i vedea pe călăreţi, îmbrăcaţi în veşmântul antic al *Cavaleriştilor Născuţi în Ceruri* ai Nidei Korsin, care intrară pe teren cu uvakii lor infirmi. Fiind cel mai dur dintre toate sporturile sângeroase de pe Kesh, rake-ridingul[1] avea încă de la începul vărsări de sânge. Muşchii aripilor puilor de uvak erau tăiaţi, aceştia rămânând permanent la sol, păstrând în acelaşi timp o oarecare gamă de mişcări. Având vârfuri de sticlă înfăşurate pe marginile aripilor dure, creaturile – mature acum – păşeau de colo-colo, aripile lor devenind nişte arme periculoase. Forţându-şi vederea, Ori încercă să identifice călăreţii. Dernas şi cei în Roşu aveau acolo favoriţii lor, la fel ca Pallima şi cei în Auriu. Venn avea înregistraţi doi călăreţi, promovaţi de fraţii Luzo. Ultimul care intră în câmp, totuşi, era cel la care ţinea Ori: Campion Dey, luptătorul pe uvak din sudul pe care îl reprezenta Candra. Dey le salută pe Ori şi pe mama ei.

— Cred că va face treabă bună, comentă Ori.

---

[1] Rake-ridingul - sport periculos desfăşurat în Korsinata, stadionul din Tahv. Oamenii se băteau cu uvaki ale căror aripi fuseseră tăiate şi prevăzute cu vârfuri de sticlă pentru divertismentul Tribului.

— Va muri, spuse Candra.

Ori se uită înapoi, surprinsă. Candra stătea în scaunul ei confortabil, indiferentă la bătăile de tobe de mai jos. Cercetând chipul mamei ei, Ori îşi dădu seama de adevăr. Aceste evenimente sportive aveau întotdeauna caracterul unei lupte succesorale prin împuternicire. Facţiunile rivale puteau încerca să câştige favoarea Candrei permiţând omului ei să câştige, dar cel mai nou Înalt Lord nu avea de gând să o agite pe Marele Lord Venn. Nu azi.

— Va trebui să câştigăm cândva, murmură Ori.

— Nu astăzi, spuse Candra.

Campion Dey era ca şi mort.

Când se auzi sunetul claxonului, câmpul se dizolvă imediat într-un nor de praf şi sânge. Nu exista nicio strategie, niciun aranjament. Călăreţii aveau sabiile lor de lumină, dar cine avea puţin creier se preocupa de frâie şi nimic altceva. Ca orice *Cavalerist*, lui Ori îi plăcea o luptă bună – dar aici nu era altceva decât o bătaie cu animale: titani care se clătinau, sfâşiindu-se unul pe altul. Iar omul familiei ei era pur şi simplu acolo de decor, la fel ca florile din...

— *Uite!*

Toate privirile se îndreptară spre Campion Dey, al cărui uvak se întoarse brusc pe picioarele lui cu gheare. Se aruncă înainte, întinzând aripile ca nişte lame. Dar, în loc să-l străpungă pe adversarul care se poticnea neajutorat înaintea sa, creatura sări...

...şi *zbură.* Aripile – care nu ar trebui să-i fie de folos – se zbătură puternic, permiţându-i uvakului şi călăreţului să sară din lupta de jos spre tribune.

Dey, stând în şa, ridică sabia roşie şi ţipă ceva ce Ori nu putu auzi. Deţinea în totalitate controlul. Aprinzându-şi propria armă, Ori sări pe balustradă, gata să se arunce asupra lui dacă se apropia. Dar monstrul greoi trecu spre stânga, târându-se stingher în sus prin mulţimea panicată, spre loja de lux a Marelui Lord, de deasupra.

Ori o văzu pe Lillia Venn în picioare, nemişcată, în timp ce atacatorul venea spre ea escaladând pietrele albite. Ridicându-şi mâinile tremurătoare, Marele Lord dezlănţui un torent de energie întunecată. Focul albastru trosni de-a lungul corpului animalului care căzu surprins înapoi în loja de

dedesubt, aruncându-şi călăreţul din şa. Cei doi Luzo săriră din loja regală, cu armele lor ca o ceaţă roşie, aruncându-se asupra presupusului asasin.

— Mamă, dă-te înapoi! ţipă Ori.

De partea cealaltă, un asistent Keshiri închise obloanele de la loja Marelui Lord. Ori făcu acum la fel, dărâmând vazele mari în care erau florile lui Jelph. Se întoarse să-şi privească mama, uluită, paralizată de ceea ce tocmai văzuse.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

Îl ştiau pe Campion Dey de ani de zile, susţinându-l în antrenamentul său.

Ce anume ar fi putut provoca actul nebunesc? Candra scutură pur şi simplu din cap, sângele curgându-i-se de pe faţa care arătase tinerească doar cu câteva momente mai devreme.

— Tu... ar fi bine să pleci, Ori.

— Ceilalţi *Cavalerişti* se ocupă deja de Dey, spuse Ori, păzind intrarea în lojă.

— Nu asta vreau să spun.

Ori se uită la mama ei, uluită.

— Nu noi am făcut asta. Nu avem de ce să ne îngrijorăm. Nu-i aşa? Apucă braţul femeii mai vârstnice. Mamă, *nu-i aşa*?

Apelând la o rezervă neştiută de calm, Candra se îndreptă de spate.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Dar o *să aflu*, într-un fel sau altul.

Trecu pe lângă fiica ei şi deschise uşa. Afară, Sith şi Keshiri se năpusteau ca nebunii pe rampele ce duceau afară din Korsinata.

— Mamă!

Candra se uită înapoi cu ochi trişti.

— Nu pot vorbi acum, Ori. Tu doar du-te la moşie şi asigură-te că sclavii ştiu că nu voi veni acasă în seara asta.

Spunând asta, dispăru în mulţime.

* * *

O stea căzu inofensivă din cer. Aterizând pe un deal, ea oferi lumină pe tot parcursul nopţii, făcând ca grădinile de pe Kesh să înflorească ca niciodată. Asta până când se ridică din nou, arzând totul. Pietrele casei lui Ori se prefăceau în praf în

vântul fierbinte, expunând-o şi pe ea infernului. Arsă şi pe moarte, ea urmări steaua până în junglă pentru a o întreba de ce i-a distrus lumea. Steaua răspunse: *Pentru că m-ai crezut prieten*.

Ori experimentase viziunea Forţei în cea de-a doua zi ca Tyro – cel mai jos nivel ierarhic din Trib. Nu însemnase nimic pentru ea, niciodată. Dar ajungând la Starfall, moşia de la ţară a mamei ei, aflată la sud de Tahv, ea avu ocazia să şi-o reamintească. O procesiune de muncitori Keshiri ieşea din conacul de marmură, cărând lucrurile din casă până la un foc de pe peluză. Muncitorii *ei*. *Lucrurile ei*.

Lăsându-l pe Shyn lângă coloanele care mărgineau aleea din faţă, Ori alergă spre foc. Scoţându-şi sabia de lumină, se repezi spre silueta purpurie fragilă care conducea activitatea: îngrijitorul mamei sale.

— Ce se întâmplă? Ori îl apucă de mână. Cine ţi-a spus să faci asta?

Recunoscând-o pe fiica stăpânei sale, Keshiri se uită pe furiş în ambele părţi înainte de a atinge încheietura mâinii lui Ori. Îi vorbi în şoaptă.

— A fost ordonat chiar de Marele Lord, milady. Chiar acum câteva ore.

Acum câteva ore? Ori clătină din cap. Tentativa de asasinat avusese loc acum două ore. Cum era posibil aşa ceva?

Îngrijitorul făcu semn către intrarea principală. Acolo, doi ucenici ai fraţilor Luzo, stăteau în uşa cea mare, urmărind cum trec lucrătorii încărcaţi de mobilă.

Ori văzu că ei încă nu o observaseră – dar o să schimbe ea asta. Ori făcu un pas spre casă. Strângând-o de braţ, bătrânul o trase pe Ori înapoi.

— Sunt mai mulţi înăuntru, îi spuse el, trăgând-o în spatele focului şi ascunzând-o vederii. Iau şi lucrurile mamei tale.

— Ea mai este Înalt Lord? întrebă Ori.

Îngrijitorul privi în jos. O izbi un alt gând.

— Eu mai sunt *Cavalerist*?

Scârbită dintr-o dată, Ori veni mai aproape de flăcări şi încercă să-şi amintească ce auzise şi văzuse la ieşirea din Korsinata. Fusese atât de mult haos. Cu Campion Dey mort la câteva secunde după atacul eşuat, zvonurile atribuiau actul său

tuturor facţiunilor. Facţiunea Roşie susţinea că mama ei făcuse un pact teribil cu cea Aurie şi invers. Unii susţineau că Venn murise în loja ei, cedând eforturilor şi entuziasmului; alţii spuneau că văzuseră execuţiile Înalţilor Lorzi Dernas şi Pallima, chiar în lojile lor de pe arenă. Nimic nu mai avea sens. Singurul lucru asupra căruia erau cu toţii de acord a fost cine a adus asasinul pe stadion: familia Kitai.

Trebuia să se întoarcă la Tahv şi să le vorbească ucenicilor ei loiali care aveau acces la Înaltul Scaun. Fiind apărători ai intereselor familiei ei, ar şti ce se întâmplă. Era important să nu cedeze furiei din cauza focului, o încercare evidentă a taberei Marelui Lord de a provoca o reacţie de neloialitate. Privind spre conac, ea zâmbi. Abilităţile politice ale Candrei Kitai erau de neegalat. Ar fi trebuit deja să respingă cu succes orice vină şi să afle cine erau învingătorii. Până când va ajunge Ori la Tahv, Candra va fi probabil aşezată lângă mâna dreaptă a oricărui învingător. Nu era cazul să cadă acum într-o capcană stângace pusă la cale de familia Luzo.

— Toate problemele se vor rezolva, îi spuse ea îngrijitorului, întorcându-se spre uvak.

— La revedere, Ori.

Urcându-se pe Shyn, Ori luă frâiele în mână. Deodată se opri, strigând după bătrânul Keshiri care se retrăgea.

— Stai puţin. Mi-ai spus *Ori*.

Keshiri se uită în jos şi se îndepărtă.

Pe partea întunecată, gândi ea. *Orice altceva dar nu asta.*

* * *

Jelph întoarse căruţa spre înapoi, permiţând ca o altă grămadă de pământ să se verse în jgheab. Pe parcursul verii, movilele se vor usca, devenind mai acide; o spălare alcalină făcea ca grămezile de pământ să se reîmprospăteze. Clienţii săi Keshiri nu ştiau despre ionii de hidrogen dar, cu toate acestea, erau speciali.

Auzind un sunet, Jelph îşi lăsă mistria şi păşi în jurul colibei. Acolo, în razele amurgului, stătea vizitatorul din ziua precedentă, în faţa uvakului şi strângând frâul.

— Sunt surprins să te văd, spuse Jelph, apropiindu-se de ea din spate. Sper că nu este nimic în neregulă cu florile dalsa.

Întorcându-se, ea eliberă hamul. Ochii căprui strălucitori erau plini de durere şi furie.

— Am fost condamnată, spuse Ori din Tahv. Sunt sclav.

Capitolul 3

Jelph îi turnă mai mult amestec granulos în bol. Fiind un fel de mâncare pentru săracii Keshiri, cerealele fără gust se transformau în mâinile sale, fiind condimentate cu mirodenii din grădina sa şi cu acele mici bucăţi de carne sărată. Ori nu ştia din ce animal provine, dar acum devora înfometată mâncarea. Două zile de înfrânare mândră fuseseră suficiente. Încă era atât de ciudat să-l vadă, aici, nu pe câmpuri. În fiecare dintre ultimele două dimineţi, el se sculase înainte de răsăritul soarelui, începându-şi treburile devreme pentru a avea mai mult timp de petrecut cu ea. Se spăla în râu înainte să se scoale ea. Când venea rândul ei, se retrăgea în colţul colibei care îi servea drept bucătărie pentru a-i oferi intimitate. Ori nu credea că mai are nevoie dar, din nou, apărea acea blândeţe ciudată.

El nu era o jucărie Keshiri, ci un om, chiar dacă era sclav. Aşa cum era şi ea.

Din anumite motive, ea nu-i spusese nimic în prima noapte. El putea face atât de puţine şi asta era cu mult dincolo de ceea ce putea face. Stătuse tăcută în pragul colibei, uitându-se în gol, până când o apucase somnul. Se trezise a doua zi dimineaţă, în înterior, pe patul de paie pe care îl folosea el. Habar n-avea unde dormise el în noaptea aceea, dacă dormise. În a doua seară, după o cină neatinsă, ea lăsă totul să se reverseze: tot ce aflase în călătoria ei la Tahv. Liderii celor două facţiuni care nu se putuseră pune de acord asupra unui Mare Lord, căzuseră cu adevărat pradă candidatului lor de compromis mai în vârstă. Evenimentul le dăduse slujitorilor ei motiv să decapiteze – la propriu – conducerile facţiunilor Roşii şi Aurii.

Mama lui Ori încă mai trăia, o asiguraseră sursele ei, deşi era în ghearele răzbunătoarei Venn. Fusese prea târziu pentru Candra să-şi mai salveze cariera, dar s-ar putea totuşi să reuşească să-şi salveze viaţa, dacă ar spune ceea ce trebuie despre oamenii care trebuie. La fel ca Donellan, Candra aşteptase prea mult pentru a alege o parte şi pentru a se pune pe ea succesor. Un an păruse atât de puţin timp pentru a fi un Înalt Lord. Dar pentru Venn – pentru care însăşi faptul că respira

era un miracol – nevoia de a supravieţui rivalilor ei era primordială.

Aflând că fusese condamnată la sclavie, Ori se năpustise spre uvakul ei ascuns şi zburase imediat spre singurul loc sigur pe care îl ştia. După o clipă de ezitare, Jelph o întâmpină – deşi fusese mai puţin sigur ce să facă cu Shyn. Ca sclavi, niciunul dintre ei nu putea deţine un uvak. Amintindu-şi de hambarul pentru gunoi de grajd care fusese cândva un staul, Ori îl îndemnase să ascundă creatura acolo, în spatele grămezilor de bălegar. Fiind la început nesigur, Jelph cedase la insistenţele ei. Simţindu-se deja rău, ea vomitase de îndată ce se deschisese uşa locului urât mirositor. O făcuse din nou în a doua noapte, după ce îi relatase povestea completă a căderii familiei ei mici, dar importante.

Jelph fusese grijuliu şi o ajutase în ambele dăţi, având la îndemână apă rece de râu şi cârpe umede. Acum, în lumina de apus a celei de-a treia seri, ea îi testa cu *adevărat* limitele ospitalităţii. Simţindu-se mai bine, petrecuse întreaga zi mergând în jurul fermei, trecând rememorând evenimentele şi complotând revenirea la putere a familiei ei chiar dacă, acum, familia însemna doar ea. La cină, ea îi testase atât cunoştinţele, cât şi răbdarea.

— Nu înţeleg, spuse Jelph, răzuind fundul bolului făcut din carapace de orojo. M-am gândit că Tribul se aşteapă ca oamenii să îşi dorească slujbele pe care le au ceilalţi.

— Da, da, spuse Ori, stând pe podea cu picioarele încrucişate. Dar nu ucidem pentru a le lua. Ucidem pentru a le păstra.

— Este vreo deosebire?

Ori lăsă bolul gol pe podeaua colibei.

Ce masă de bucătărie, gândi ea.

— Tu chiar *nu* ştii nimic despre oamenii tăi, nu-i aşa? Tribul înseamnă meritocraţie. Oricine este cel mai bun la o anumită meserie, o poate avea – cu condiţia să fie făcută o provocare publică. Dernas nu a făcut niciodată o provocare publică către Marele Lord. Nici Pallima nu a făcut-o.

— Nici mama ta, spuse el, îngenunchind ca să-i ia bolul.

Se arătă uşor uimit atunci când ea folosi Forţa pentru a-l levita în mâna lui.

— Mulţumesc.

— Uite, este foarte simplu, spuse ea, ridicându-se în picioare şi făcând un efort zadarnic pentru a îndepărta murdăria de pe uniformă. Dacă ajungi la rivali tăi înainte ca aceştia să fie pregătiţi, poţi face orice vrei – inclusiv un asasinat.

Fruntea lui se încreţi când se uită la ea.

— Seamănă cu o baie de sânge.

— În mod normal, o facem discret, de dragul ordinii. Otrăviri. Sau o lamă de *shikkar* în burtă.

— De dragul ordinii.

Ea rămase în prag şi se holbă la el.

— O să critici totul sau o să mă ajuţi?

— Îmi pare rău, spuse Jelph ridicându-se. Nu am vrut să te supăr. Îşi scutură capul. Doar că gândul de a avea reguli pentru acest tip de lucruri pare, ei bine, ciudat. Regulile există pentru a fi încălcate.

Ori se îndreptă spre mal şi privi spre vest. Soarele părea să se scufunde chiar în râu, făcând apa să ardă cu o lumină portocalie. Era un loc frumos, iar ea avusese mai multe fantezii despre nopţi pierdute aici. Dar asta nu era deloc ceea ce îşi închipuise ea. Nu putea fi capabilă să-şi comploteze întoarcerea dintr-un astfel de loc. Şi va avea nevoie de mai mult ajutor decât mâinile unui fermier.

— Trebuie să mă întorc, spuse ea. Mamei mele i s-au înscenat toate astea. Oricine ne-a făcut asta, va plăti – şi o să-mi recuperez numele.

Se uită înapoi la el, cum se chinuia cu un vrej de... ceva ce scosese din sol.

— Trebuie să mă întorc!

— Eu nu aş face asta, spuse el, alăturându-i-se pe malul râului. Bănuiesc că Marele tău Lord a făcut singură toate astea.

Ori îl privi, uimită.

— Ce ai putea şti tu despre asta?

— Nu prea mult, sunt de acord, spuse Jelph, mestecând. Dar dacă mama ta era cheia alegerii înlocuitorului lui Venn, o pot vedea pe bătrână dorind să o îndepărteze din drum.

Neîncrezătoare, Ori se uită la umbrele în creştere.

— Rămâi la îngrăşământul tău, Jelph.

— Gândeşte-te din punctul ăsta de vedere, spuse el, ivindu-se în câmpul ei vizual. Dacă Venn nu ar fi organizat asasinatul şi chiar ar fi suspectat-o pe mama ta, nu ai fi fost

condamnată. Ai fi fost moartă. Dar Marele Lord nu *trebuie* să te omoare, pentru că ştie că nu ai făcut nimic. Eşti mult mai utilă ca exemplu. Aruncă băţul în râu. Făcând sclavi dintr-un Înalt Lord şi familia ei, are exemple vii de intimidare pe care să le arate oamenilor, atât timp cât veţi trăi.

Ori îl privi, uluită. Avea dreptate. Dernas şi Pallima nu muriseră în public. Focul de la moşie atrăsese atenţia oamenilor şi Keshirilor deopotrivă. Dacă ar fi rămas în Tahv, s-ar fi putut să facă deja muncă silnică chiar sub ochii publicului.

— Deci, ce să fac?

El zâmbi încet, cicatricea fiindu-i invizibilă acum.

— Ei bine, nu ştiu. Dar îmi vine să cred că, atât timp cât încă nu simţi prin Forţă că mama ta suferă, un mod de a o înfrunta pe Venn este... *să nu devii un exemplu.*

El nu rosti restul gândului, dar ea îl înţelese. *Singurul mod în care să nu fii un exemplu este să nu fii acolo.* Se uită în ochii lui, care reflectau lumina stelelor care se oglindeau în apă.

— De unde ştie un fermier astfel de lucruri?

— Mi-ai văzut munca, spuse el punându-i o mână pe umăr. Mă ocup de o mulţime de lucruri care put.

Ea râse pentru prima dată de când sosise, deşi fără chef. În timp ce păşea îndepărtându-se de râu, în întuneric, piciorul ei se clătină pe pământul moale. El o prinse. Ea îl lăsă să o facă.

Stând în uşa colibei, după miezul nopţii, Jelph se uită la forma ei adormită pe patul de paie. Fusese o greşeală să o lase pe Ori să rămână atât de mult – credea el – şi cu siguranţă era o greşeală să lase lucrurile să meargă atât de departe, pe cât ajunseseră în ultimele nouă zile. Dar, de asemenea, fusese o greşeală să-i încurajeze vizitele de până acum.

Ieşind afară, îşi strânse pe corp halatul zdrenţuit. După atâtea zile sufocante, în seara asta exista o răcoare nepotrivită în aer. Se potrivea cu starea lui de spirit. Prezenţa lui Ori punea totul în pericol, în moduri în care ea nici nu-şi putea imagina vreodată. Era în joc mult mai mult decât soarta unei familii Sith. Şi totuşi, o primise. Era un altă Ori Kitai, cea care venise să-l vadă, una căreia nu-i putea rezista. Păruse atât de mândră la vizitele sale anterioare – plină de privilegiile nocive ale poporului ei, sigură atât de statutul ei, cât şi de ea însăşi. Odată cu pierderea unuia, dispăruse şi cealaltă. El văzuse persoana de dedesubt: tulburată şi nesigură.

Oricât de furioasă era pe tot ceea ce se întâmplase, era tristă şi de pierderea unei viziuni despre sine pe care o avusese cândva. Şi în ultima vreme, tristeţea câştigase, zilele ei fiind limitate la plimbări de la colibă spre grădină.

Smerenie într-un Sith. Era un lucru uimitor de văzut, o imposibilitate.

Armura ei se topise, impurităţile păreau să-i dispară. Era posibil ca nu orice Sith de pe Kesh să se fi născut corupt? Supărarea ei din cauza faptului că fusese deposedată părea... nimic mai mult decât normală. Nimic mai mult decât cum s-ar simţi – şi cum se simţise – el în situaţii similare. Nu era genul de furie care distrugea civilizaţii fără motiv. Nu era Sith.

I se părea greşit faptul că cea mai mare nenorocire din viaţa lui Ori nu o făcuse decât mai atrăgătoare pentru el. Cumpătarea pe care lucrase ca să o dezvolte dispăruse după noaptea aceea pe malul râului. Ea avusese avea nevoie de el şi trecuse atât de mult timp de când se mai întâmplase asta. Nu era prea multă nevoie de non-entităţi, în sălbaticie sau oriunde altundeva.

Dar riscul era întotdeauna acolo, însoţind fericirea.

Se uită spre nord. O dungă slabă de lumină persista între nori şi dealuri. Apărea din nou aurora. În câteva nopţi, cerul nordic ar fi aprins. În curând va fi timpul. Aruncând o privire către depozit, calculă cât timp va trebui să stea departe de fermă. Nu era bine ca ea să rătăcească prin jur în lipsa lui. Va trebui să plece.

Dar nu putea s-o lase să plece.

Capitolul 4

El plecase în zori, cu o prăjină lungă de hejarbo în mână pentru a-şi împinge ambarcaţiunea în sus pe râu. Fiindu-i întreruptă tihna, Ori se lansase într-un flux de proteste. La ce contau nevoile clienţilor săi pentru sezonul de creştere de toamnă? Ce le datora el acelor indivizi? Tot ce obţinea pentru munca sa erau câteva bunuri pe care nu putea să le scoată din pământ. Dar Jelph continuase să privească spre zonele înalte ale junglei şi spre cer. Susţinuse că are mai multe responsabilităţi decât ştia ea. Ori îl luă peste picior, mai mult şi mai tare decât intenţionase. Asta o îngrijora, acum când aducea două dintre laţurile pe care el le pusese la marginea pădurii pentru a prinde rozătoare. Jelph nu plecase supărat, dar plecase, în ciuda rugăminţilor ei. Asta nu îi plăcuse. El fusese balsamul de care îi trebuise ei, făcând să-i dispară toată durerea. Ea fusese atât de dependentă de biroul mamei ei în timpul vieţii, încât fusese foarte tentant să-şi pună existenţa în mâinile lui. Dar plecarea lui îi amintise că putea să o refuze. Nu mai avea putere asupra nimănui.

Şi nu ar putea trăi fără el. Fără Jelph, nu mai era nimeni altcineva. Nimeni în afară de Shyn. Ori privi înainte la uşa din spate a hambarului pentru gunoi de grajd, deschisă pentru a permite circulaţia aerului. Nici măcar un uvak nu ar trebui să trăiască acolo, chiar dacă duhoarea provenea de la el. Respirând o dată adânc, se apropie. Îi trebuise cea mai mare parte din zi pentru a verifica şi curăţa capcanele, obţinând câteva dintre rozătoarele sălbatice pe care Jelph le folosea pentru a-şi completa dieta. *Mizerabile.* Cel puţin văzând uvakul îşi putea aminti că încă mai avea o oarecare libertate, o şansă să... Ochii lui Ori se îngustară. Ceva se schimbase în Forţă. Lăsând să-i cadă capcanele, fugi la hambar şi smuci uşa şubredă. Shyn era mort. Fiara uriaşă zăcea sângerând pe podeaua de pământ, cu găuri adânci arse în lungul său gât auriu. Recunoscând imediat rănile, Ori îşi aprinse sabia de lumină şi scană clădirea.

— Jelph! Jelph, eşti aici?

Cu excepţia câtorva instrumente care se sprijineau de perete, nu mai era nimic altceva decât movila uriaşă de murdărie din faţă.

— Ţi-am spus că o vom găsi aici, se auzi o voce masculină tânără de afară. Trebuie doar să urmezi duhoarea.

Ori ieşi afară, cu arma ridicată. Adversarii ei din corpul *Cavaleriştilor*, fraţii Luzo, stăteau în faţa ei dinaintea propriilor lor uvaki. Flen, cel mai în vârstă, zâmbi.

— Duhoarea eşecului, vrei să spui.

— Vrei să mori, Luzo?

Ea avansă, fără teamă. Cei doi nu se mişcară. Sawj, cel tânăr, o batjocori.

— Am ucis doi Înalţi Lorzi săptămâna aceasta. Nu cred că ne vom murdări mâinile cu un sclav.

— Mi-aţi ucis uvakul!

— Asta este altceva, spus Sawj. Poate că nu ştii lucrul acesta, dar *Cavaleriştii* sunt însărcinaţi cu păstrarea ordinii. Un sclav nu poate avea un uvak!

Plină de ură, Ori făcu un pas înainte, gata să atace – doar pentru a-l vedea pe Flen Luzo întorcându-se spre uvak.

— Comercianţii ne-au spus că îţi plăcea să vii aici, spuse el, deschizându-şi geanta de pe şa. Suntem aici pentru a face un schimb.

El aruncă două suluri la picioarele ei. Îngenunchind, Ori se uită la ceara de pe pergament. Era sigiliul mamei sale, un design cunoscut doar de ea şi de membrii imediaţi ai familiei sale. Aşa ceva era rezervat pentru validarea unui testament final. Desfăşurând sulul, văzu că, într-un sens, chiar asta era.

— Ăsta spune că a complotat cu Dernas şi Roşii lui pentru a o ucide pe Marele Lord!

— Şi celălalt spune că a complotat cu Pallima şi oamenii lui, spuse Flen rânjind. A semnat amândouă mărturisirile, după cum bine vezi.

— Aţi fi putut obţine orice prin constrângere!

— Da, spuse Flen.

Ori scană documentul. Candra Kitai promitea acum loialitate eternă faţă de Marele Lord Venn, care ar menţine-o în viaţă ca sclavă personală – foarte vizibilă. Venn va numi apoi trei Înalţi Lorzi ai săi, ca înlocuitori, după cum spunea Flen, blocând efectiv orice mişcare a ceea ce mai rămăsese din

taberele rivalilor ei. Ori putu ghici după sunetul vocii lui Flen că fraţii s-ar putea găsi ei înşişi ridicaţi brusc în rang, pentru loialitatea lor.

— Aşa cum am spus, adăugă Flen, am venit pentru un schimb. Sabia ta de lumină, te rog.

Ori aruncă sulurile pe pământ.

— Va trebui să o iei!

El îşi încrucişă pur şi simplu braţele.

— Mama ta ne-a spus că vei coopera. Sunt sigur că nu vrei să-i cauzezi alte suferinţe.

— Deja suferă!

Mai făcu un pas spre ei.

— Atunci *Cavaleriştii* noştri vor veni aici în forţă şi vor distruge această mică fermă. *Şi* pe acel băiat fermier al tău, spuse el, cu ochii licărind răi. Au deja ordin să facă acest lucru, dacă nu aduc înapoi sabia ta de lumină.

Ori încremeni. Amintindu-şi dintr-o dată, privi speriată spre râu. El va veni acasă în curând. Flen vorbi cu o voce de cunoscător.

— Nu ne interesează ce face o sclavă sau cu cine o face. Dar tu nu eşti sclavă până când vom avea arma aceea. Fraţii îşi aprinseră la unison săbiile de lumină. Deci, ce va fi?

Ori închise ochii. Ea nu merita ceea ce i se întâmpla, dar el nu merita nimic din toate astea. Şi el era tot ce mai avea. Apăsând butonul, ea dezactivă sabia de lumină şi o aruncă la pământ.

— Bună decizie, spus Sawj Luzo, dezactivându-şi sabia de lumină şi luând-o pe a ei.

Ambii fraţi se îndreptară spre uvakii lor şi încălecară.

— O, spuse Flen, întinzând mâna spre ceva legat de hamul uvakului. Avem un dar din partea Marelui Lord – ca să-ţi începi noua ta carieră.

Aruncă obiectul lung, care ateriză cu zgomot la picioarele lui Ori. Era o lopată. Lama de metal o făcea cu adevărat o comoară: putea vedea că fusese forjată din una dintre puţinele bucăţi de resturi de la aterizarea lui *Omen*. Materialul fusese prelucrat iar şi iar de-a lungul secolelor, căci lipsa fierului de pe suprafaţa lui Kesh devenise cunoscută. O ultimă recompensă pentru viaţa ei de odinioară. Cu lopata în mâini, îi auzi pe cei doi Luzo râzând în timp ce se îndepărtau spre nord. Ori se uită în jur

la ceea ce-i mai rămăsese. Coliba. Hambarul. Movilă după movilă din noroiului adunat. Şi spalierele, casă pentru florile de dalsa care o aduseseră aici la început...

— *NU!*

Cu furia fierbând în ea, se dezlănţui, lovind cu lopata în structurile fragile. O lovitură puternică rupse cadrul, făcând florile să cadă la pământ. Resturile lăstarilor de hejarbo explodară în aşchii fiind distruse de forţa minţii ei. Înfuriată, ea porni prin fermă, spărgând în bucăţi căruciorul lui Jelph. Avea atâta furie şi atât de puţine lucruri de distrus. Întorcându-se, văzu simbolul deposedării sale: hambarul cu gunoi de grajd. Luându-şi avânt, rupse uşa din balamale şi năvăli în interior. Cu furia clocotind prin Forţă, ea smulse uneltele primitive de pe ziduri, trimiţându-le zburând într-un vârtej de ură. Şi mai era movila aia de gunoi de grajd, mare şi urât mirositoare. Răsucind-o, lovi cu lama lopeţii în...

Zdrang! Lovind ceva de sub suprafaţa bălegarului, lopata îi sări din mâini, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Calmându-se în timp ce se ridica în picioare, Ori se uită uimită la grămadă. Acolo, sub mizeria împuţită, era o cârpă murdară care proteja ceva mare. Ceva metalic. Recuperând lopata, începu să sape.

* * *

Se simţea groaznic pentru că o lăsase pe Ori cu o treabă care să-i ocupe toată ziua. Dar avea propria sa capcană de verificat, aici, sub frunzişul luxuriant. Jelph nu prinsese nimic de luni de zile, dar cele mai bune şanse ale sale păreau întotdeauna să coincidă cu aurorele. Apropiindu-se de movila retrasă, îşi găsi comoara, ascunsă sub frunzele uriaşe. Respiră mai repede nerăbdător. În ultimele zile de turbulenţă şi linişte, simţise cumva că ceva era pe cale să se întâmple. Asta putea fi ziua pe care o aşteptase, după atâta timp...

Jelph se opri. Se întâmpla ceva, dar nu aici. Privind prin frunziş spre vest, avu din nou acel sentiment prevestitor. *Chiar se* întâmpla ceva şi se întâmpla acum. Alergă spre barcă.

* * *

Ori găsi acel lucru ciudat aşezat sub prelata acoperită cu gunoi de grajd. De fapt, nu fusese atât de multă murdărie îngrămădită peste el; doar suficient cât să dea aparenţa că ceea ce se afla dedesubt era cu totul altceva decât era cu adevărat.

Şi ceea ce era, era mare – cu uşurinţă mai lung decât doi uvaki. Un mare cuţit de metal, vopsit în roşu şi argintiu, cu o bulă neagră, ciudată, aşezată în partea din spate. Proeminenţele se îndreptau spre spate, în formă de aripi, ca un blazon, fiecare având în vârf două suliţe lungi care semănau cu săbiile de lumină.

De-acum uitase de miros, respirând mai repede în timp ce îşi trecea mâna pe suprafaţa metalică misterioasă. Era rece şi imperfectă, cu îndoituri şi urme de arsură pe toată lungimea sa. Dar adevărata surpriză încă nu i se dezvăluise.

Ajungând la secţiunea rotunjită din spate, îşi lipi faţa de ceea ce părea a fi sticlă neagră. Înăuntru, ascuns într-un spaţiu uimitor de mic, văzu un scaun. Chiar în spatele tetierei era o placă gravată, având caractere asemănătoare cu cele pe care i le predaseră mentorii ei:

Navă de atac tactic – Clasa Aurek
Flota Republicii Sistemelor
Modelul X4A – Seria de producţie 35-C

Ochii lui Ori se măriră. Văzu nava ca pe ceea ce era. *O cale de întoarcere.*

* * *

Jelph Marrian se temuse de Sith toată viaţa lui. Marele Război Sith se terminase înainte să se fi născut el, dar devastarea provocată lumii sale de origine Toprawa fusese atât de mare încât îşi devotase întreaga viaţă prevenirii întoarcerii lor. Mersese totuşi prea departe, înstrăinându-i pe liderii conservatori ai Ordinului Jedi. Fiind expulzat, el căută să-şi continue veghea, conlucrând cu o mişcare subterană a Cavalerilor Jedi dedicată împiedicării întoarcerii Sithului. Timp de patru ani, lucrase în umbrele galaxiei, asigurându-se că stăpânii răului erau, într-adevăr, doar o amintire. Lucrurile merseseră din nou aiurea. Fiind în misiune într-o regiune îndepărtată, acum

trei ani, aflase de colapsul mişcării subterane Jedi. Fiindu-i teamă să se întoarcă, se îndreptase spre regiunile neexplorate ale galaxiei, fiind sigur că nimic nu îi mai putea restabili vreodată numele şi locul în Ordin.

Pe Kesh, găsise ceva – sub forma celui mai rău coşmar al său. Fu prins într-una dintre colosalele averse de meteori ale lui Kesh, prăbuşindu-se în jungla îndepărtată la fel ca o simplă stea căzătoare. Fiindu-i imposibil să ceară ajutor prin bizarul câmp magnetic al lui Kesh, se aventurase în jos spre lumina pe care o văzuse la orizont. Lumina unei civilizaţii, cufundată adânc în întuneric.

Fiind încă la câţiva metri de mal, el sări din barcă.

— Ori! Ori, m-am întors! Tu eşti...

Jelph se opri când văzu spalierele tăiate. Privind daunele, se repezi spre hambar. Uşa era deschisă. Acolo, expusă în lumina amurgului, stătea nava sa de luptă avariată pe care o coborâse cu greu din junglă, cu pluta, bucată cu bucată. Mai găsi ceva lângă navă: o lopată din metal, aruncată.

— Ori?

Intrând în umbrele hambarului, văzu cadavrul uvakului, hrană pentru micile păsări hoitare. În spatele clădirii, găsi abandonate pe jos capcanele pe care o trimisese să le verifice. Ea fusese aici – şi plecase.

În faţa colibei, găsi alte urme. Cizme largi Sith şi mai multe urme de uvak. Urmele mai mici ale lui Ori erau şi aici, îndepărtându-se pe lângă gardul viu pe cărarea care ducea spre Tahv. Jelph băgă mâna în vestă după pachetul pe care îl purta mereu în călătorii. Lumina albastră străluci în mâna lui.

Era un Jedi singuratic pe o întreagă planetă plină de Sith. Existenţa lui îi ameninţa – dar existenţa lor ameninţa totul. Trebuia să o oprească. Nu conta cum.

Porni după ea prin întuneric.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă.

Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH…

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i

în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă

ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui

Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre"

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

